

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 9)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Dalat, thứ Bảy ngày 3/4/1971**

Đi Dalat cùng em gái Kiều Mỹ sáng hôm nay.

Buổi chiều trang điểm đẹp ngồi trong Mékong, tôi không được nghe lại cuốn băng cùng Sơn nghe dạo trước, nhưng khí trời lạnh lẽo và không gian u ám đã làm lắng đọng được rất nhiều nỗi đau đón giữa trái tim. Tôi nhớ Noel, cũng nhớ Sơn tha thiết, rồi buồn rầu tự hỏi: "Sẽ đi đến đâu ba cuộc đời không tương lai sáng sủa?" Trong óc nảy sinh ý muốn đem Noel lên Dalat sống, đồng thời sao lại thấy ớn lạnh và hãi sợ quá cái ngày mai vô vọng; nên, đành dẹp bỏ ý nghĩ, ít ra trong lúc này.

***/ Nha Trang, thứ Hai ngày 5/4/1971**

Xuống Nha Trang. Tôi cố hình dung khuôn mặt Noel mà chẳng thể được. Chỉ nhớ mỗi cái miệng cười của nó giống y hệt như của Sơn.

Chúng tôi đi ngay đến nhà chị Thành nhưng không gặp Sơn tại đây. Anh Lan lái xe đưa chị em tôi ra Dục Mỹ, vùng không gian đầy những hàng

duong liễu và những dãy nhà khang trang của lính, nơi chôn kỷ niệm đầu tiên với Sơn.

Đúng thật là định mệnh! Nếu buổi chiều ấy Sơn không đến tìm để nài nỉ tôi ở lại Nha Trang thì liệu ngày nay tôi có mang cuộc đời lỡ làng như hiện tại?

***/ Tại Dục Mỹ.**

Anh Lan đưa chúng tôi đến sân bắn gặp Sơn. Trước mắt tôi hiện hình một anh lính mặc bộ đồ rằn ri, chân mang dép trông thật tồi tàn thảm hại. Cái vẻ hào hoa ăn chơi cậu ấm Sài Gòn hoàn toàn biến mất. Trong lòng tôi là một tình cảm mâu thuẫn dữ dội: vừa đau xót (cho Sơn hay cho tôi?) lại cũng vừa xa lạ vô cùng (với Sơn). Câu hỏi *"người lính tầm thường này đã thực sự chiếm hữu được nửa cuộc đời mình và là cha của Noel sao?"* hiện ra nhiều lần trong trí. Nhưng tiếp ngay sau đó, tôi tìm thấy lại sự thân ái khi nhìn nụ cười giống hệt với cái cười con tôi.

Buổi tối, tại quán *café* Dung, dáng dấp mỏng manh trong chiếc áo đượm chất Sài Gòn đang mặc đã là một cái gì rất khác biệt với dân địa phương vùng núi đồi Dục Mỹ. Vậy mà dưới những cái nhìn ngưỡng mộ, tâm tư tôi sao mãi như bị đè nặng bởi nỗi buồn và một mặc cảm đầu đầu.

Trong câu chuyện giữa đám anh Lan và các người bạn ngồi chung, khi nghe Sơn kể bằng giọng điệu rất hào hứng về Sài Gòn với những tháng ngày ăn chơi cũ và những người con gái đẹp, nỗi đau hôm nào ở quán Brodard lại trở về trong óc. Bao giờ thì Sơn cũng chỉ là như vậy! Tôi quả là điên nếu nghĩ rằng sẽ biến hóa được Sơn bằng những ân cần chịu đựng. Một nỗi chán nản pha lẫn kiêu hãnh tức thì trỗi dậy. Suốt buổi *café*, tôi cứ tự vỗ

về mình hoài trong ý nghĩ: *"Phải can đảm rút chân khỏi vòng khổ lụy hiện tại!"* Chỉ có sự dứt bỏ mới mong đem đến *"một cái gì đó khác hơn"* cho đời tôi và đứa con. Ngoài ra, chờ đợi sự thay đổi trong con người Sơn chỉ là điều vô vọng.

***/ Nha Trang, thứ Ba ngày 6/4/1971**

Anh Lan đưa chúng tôi đi ăn sáng ở Ninh Hòa. Nhìn cái vẻ hạ cố của đám sĩ quan trong những câu chuyện với Sơn, tôi đã thốt bâng khuâng tự hỏi: *"Nếu không có anh Lan thì liệu các sĩ quan kia có chấp nhận cho Sơn sự đồng đẳng?"*

Trong ý nghĩ bỗng nảy sinh *"nỗi muốn"* đắp bù những thiếu sót của Sơn bằng tất cả những gì tôi có, từ tuổi trẻ đến tài năng, vật chất đến kiến thức... Tự tôi phải là người đem cho Sơn nỗi hãnh diện...

Thật là mâu thuẫn! Cũng vẫn *"một thân xác và tâm tính"* Sơn, vậy mà nghĩ về anh, trong tôi lại thấy thay đổi liên liên những luồng tư tưởng. Ngày hôm trước còn mong già từ con người bạc hãnh, hôm sau lại muốn cùng anh chia xẻ gian nan!

Làm cho Sơn hãnh diện, hay cho đứa con tôi để mai này khôn lớn, nó không hổ thẹn vì chỗ đứng tầm thường *"không có gì"* của người cha nó? Điều này không thể xác định. Chỉ biết rằng dây vang trong hồn buổi sáng chính là cái ý tưởng trên. Đồng thời nghe thật thương cho Noel. Vì vậy mà trước những tiếng cười vô tư của Sơn, tôi đã tự thề nguyện *"Sẽ lãnh luôn phần tạo dựng niềm hãnh diện cha mẹ cho Noel về sau."*

***/ Nha Trang, thứ Tư ngày 7/4/1971**

Đi Dục Mỹ nhưng không gặp được Sơn.

Trong buổi ăn trưa, tôi đã tâm sự với anh Lan rất nhiều theo những nỗi bẽ tắc hiện tại, những điều mà hầu như Sơn không hiểu hay không muốn hiểu cái tầm quan trọng của nó mỗi khi nghe tôi đề cập.

Tôi nói:

"Sơn không nhận rằng mọi sự đang đậm chân tại chỗ đến có thể mất nhau vĩnh viễn, còn em thì thấy rất rõ. Em nói thật, danh dự, giai cấp hay gì gì nữa đối với em cũng đều vô nghĩa, nhưng em chịu thua sự đau khổ của mẹ em nếu bây giờ em bỏ đi theo Sơn mà không được sự cưới hỏi đàng hoàng giữa hai gia đình. *Dẫu thương Sơn bao nhiêu, em vẫn không dám tự mình gây tủi nhục cho Mẹ và gia đình lần nào khác nữa.*"

Anh Lan im lặng nghe, vẻ rất thông cảm.

Tôi tiếp:

"Trong ý nghĩ về hôn nhân, em không thể chỉ lấy chồng và biết riêng chỉ mỗi chồng mình, mà còn phải là *một đứa con được công nhận chính thức* trong một đại gia đình nữa."

Khi nói câu trên, trong óc tôi bất ngờ nảy sinh ý nghĩ: *"Dù cuộc đời có lờ làng đến đâu, tôi cũng không bao giờ để mất đi những giáo huấn tốt đẹp đã nhận từ Mẹ. Đó chính là nỗi minh định rõ rệt sự khác nhau giữa tôi và Sơn, hơn nữa, giữa hai phía gia đình."*

Tôi kết luận câu chuyện với anh Lan:

"Em chỉ thương cho đứa con bé nhỏ đã vì những tính toán suy nghĩ của người lớn mà cuộc đời sớm vướng vòng bất hạnh."

Anh Lan gật đầu.

Tôi hỏi:

"Xin cho em biết, nếu là em, anh sẽ làm sao?"

Trông anh ngần ngừ, nhưng rồi cũng đáp:

“Em thông minh lắm, lại được giáo dục rất tốt. Nếu là anh, anh sẽ bước rẽ qua một con đường khác, làm lại tất cả. Với những gì em sẵn có, từ giáo dục gia đình đến kiến thức và cá chất riêng, anh tin em sẽ thành công. Còn Sơn, hãy nên nghĩ đó chỉ là một chặng dừng của dĩ vãng.”

***/ Nha Trang, thứ Sáu ngày 9/4/1971**

Đến nhà Bà Ngoại. Tôi yêu bà nhất trong gia tộc và cũng nhận lại từ bà tình thương nhiều hơn tất cả mọi đứa cháu.

Mấy ngày qua thật nhớ Noel, nhất là vào những khi nhìn thấy những đứa trẻ, hoặc bắt gặp từng cái áo cái quần con nít xinh xắn. Càng thương hơn khi linh cảm rằng rồi đây cuộc đời nó sẽ không suông sẻ, nhất là một tình cha, mãi mãi nó sẽ còn thiếu thốn.

Ôi! Sao lại nghĩ thế? Dầu gì cũng không cởi thoát được dự đoán một cuộc sống chung sẽ khó lòng thành sự thật. Giá gì "*cá nhân*" Sơn quyết tâm tìm đến với gia đình tôi nhiều hơn nữa! Hay giá gì Sơn "*thông minh*" hơn để hiểu được những ý nghĩ tế nhị sâu sắc của tôi theo vấn đề này.

Tất cả đầu mối của cuộc đời lỡ làng hiện tại đều bắt nguồn từ Sơn, vậy mà lúc nào trông Sơn cũng chỉ nhờn nhơ vô trách nhiệm! Trong sâu thẳm tâm tư, có cái gì đó cứ như khiến tôi thất vọng mà tin rằng những nhận định về Sơn là đúng: *một con người không có khả năng đối diện với gia đình để mưu cầu cho tôi và Noel một hạnh phúc. Còn tôi thì lại quá tự trọng để không sao mở miệng đặt ra lần nào nữa với anh về vấn đề cưới hỏi hay hôn nhân. Rốt lại, chỉ con trai tôi phải gánh chịu đau khổ hơn tất cả. []*

(Tiếp bài 10)

□